

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่กลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด และ 2) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ บุคลากรสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ จำนวน 14 คน ทั้งหมดเป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต้น แต่ขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมและพัฒนาห้องสมุดใช้เกณฑ์หน้าที่ที่รับผิดชอบแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่ห้องสมุด โดยแต่ละกลุ่มมีจำนวน 7 คน (หญิง 6 คน ชาย 1 คน) สำหรับการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งคือ ข้อมูลจากแบบสอบถามก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในประเด็นต่างๆ ได้แก่ ความคิดเห็นต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ความคิดเห็นต่อภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด ส่วนที่สอง คือ การเก็บข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสอนเอง กลุ่มละ 13 คาบ รวมเวลาทั้งสิ้น 39 ชั่วโมง

วิธีสอนแบบฟัง-พูดที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นแบบประยุกต์เพื่อปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและสภาพสังคมไทย ลักษณะสำคัญ คือ การใช้ภาษาแม่ในการสื่อสารแทนการใช้ภาษาเป้าหมายตามวิธีสอนดั้งเดิม การสอนจะเน้นการป้อนข้อมูลและให้ความสำคัญกับเรื่องความหมาย นอกจากนี้ผู้วิจัยพยายามสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกผ่อนคลายเป็นกันเอง และไม่เครียด สำหรับเทคนิคการสอนที่ใช้ประกอบด้วย การท่องจำบทสนทนา การฝึกพูดซ้ำ การฝึกแบบลูกโซ่ การแทนที่คำในช่องว่าง การใช้คู่เทียบเสียง และการแสดงบทบาทสมมติ

ส่วนการประเมินผลมี 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน ในส่วนนี้ กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองจากแบบสอบถาม ในขณะที่เดียวกัน ผู้วิจัยก็ประเมินกลุ่มตัวอย่างจากการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการเรียน อีกส่วนหนึ่ง คือ การประเมิน

ระหว่างเรียน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินกลุ่มตัวอย่างจากการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ในส่วนของการประเมินระหว่างเรียนนี้แบ่งออกเป็น 2 ช่วง ได้แก่ การสอนคาบที่ 1 - 6 เป็นการสอนแบบควบคุม หมายถึง การสอนที่ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างใช้คำศัพท์และโครงสร้างในการแสดงบทบาทสมมุติตามที่กำหนดให้เท่านั้น และการสอนคาบที่ 7 - 13 เป็นการสอนแบบกึ่งควบคุม หมายถึง การสอนที่ผู้วิจัยเปิดโอกาสในการแสดงบทบาทสมมุติให้กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่กำหนดให้ หรือเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคจากความรู้เดิมและจากความรู้ในการเรียนก่อนหน้านี้อีกได้

ผลการศึกษาพบว่าในการประเมินผลก่อนการเรียนและหลังการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ก่อนการเรียนกลุ่มบรรณารักษะมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมในระดับอ่อน แต่ภายหลังการเรียนมีพัฒนาการขึ้นมาอยู่ในระดับดี ในขณะที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนอยู่ในระดับอ่อนเช่นเดียวกัน ภายหลังการเรียนความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นมาอยู่ระดับปานกลาง

สำหรับผลการประเมินระหว่างเรียนช่วงการสอนแบบควบคุม ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มบรรณารักษะมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับดี ส่วนกลุ่มเจ้าหน้าที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 2 ครั้ง ทางด้านการสอนแบบกึ่งควบคุม คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มบรรณารักษะอยู่ระดับดีเท่ากันทั้ง 2 ครั้ง ในขณะที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีคะแนนเฉลี่ยทั้ง 2 ครั้ง อยู่ในระดับปานกลาง

ในส่วนของผลสำรวจแบบสอบถามซึ่งเป็นความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในประเด็นการประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง พบว่าก่อนการเรียนความเห็นโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ต่อปัญหาเรื่องต้องการพูดภาษาอังกฤษแต่ไม่รู้จะพูดอย่างไรอยู่ในระดับมาก แต่มีแนวโน้มลดลงภายหลังการเรียน ปัญหาการหลีกเลี่ยงที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ปัญหาการอายที่จะพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น และปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวพูดผิดลดลงจากระดับมากเป็นระดับปานกลางภายหลังการเรียน ส่วนปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษลดลงจากระดับมากที่สุดเป็นระดับมาก ปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวชาวต่างชาติฟังไม่เข้าใจ และปัญหาการไม่รู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษนั้นถึงแม้ว่าจะยังอยู่ในระดับมากเช่นเดิม แต่มีแนวโน้มว่าจะลดลง ในทางกลับกัน แนวโน้มเรื่องสามารถสนทนากับชาวต่างชาติได้แบบสั้นๆ กลับเพิ่มขึ้นภายหลังการเรียน แม้ว่าจะอยู่ในระดับปานกลางเหมือนเดิม ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับมาก

สำหรับผลสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าภายหลังการเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นโดยรวมเรื่องไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษลดลงจากระดับมากเป็นระดับปานกลาง ในขณะที่ความจำเป็นต้องพูดภาษาอังกฤษในการทำงานเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับมาก ทางด้านการเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษในปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญในระดับมากที่สุดทั้งก่อนและหลังการเรียน

ผลการสำรวจในประเด็นความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่มีความเห็นโดยรวมเรื่องวิธีสอนนี้จะช่วยให้พูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและเรื่องที่คิดว่าจะเอาความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในการทำงานได้ อยู่ในระดับมากทั้งก่อนเรียนและหลังการเรียน โดยมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้น ส่วนความคิดเห็นเรื่องการใช้ทำทางและอุปกรณ์การสอนจะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีนั้น กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นโดยรวมเพิ่มขึ้นจากระดับมากเป็นระดับมากที่สุด

6.2 อภิปรายผล

6.2.1 จากการที่มีนักวิชาการแสดงความคิดเห็นคัดค้านต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูดแบบดั้งเดิม ว่าวิธีสอนนี้ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษา เพราะมนุษย์สร้างประโยคต่างๆ ขึ้นมาจากความสามารถทางภาษาของแต่ละคน ไม่ใช่เรียนรู้จากการเลียนแบบหรือการพูดซ้ำๆ (Richards and Rogers, 2001, pp. 65 - 67) ผู้วิจัยเห็นว่าการเลียนแบบหรือการพูดซ้ำหลายๆ ครั้ง ประกอบกับการใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การฝึกแบบลูกโซ่ การฝึกแบบเพิ่มส่วนประโยค การแสดงบทบาทสมมติ ยังจำเป็นในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากประเทศไทยใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษาราชการเพียงภาษาเดียว และสภาพสังคมไทยที่โดยทั่วไปแล้ว คนไทยใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาถิ่นเป็นหลักในการสื่อสาร ส่งผลให้คนไทยมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อย นั่นคือ ขาดโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ดังนั้น การที่กลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการพูดด้วยเทคนิคการสอนของวิธีสอนแบบฟัง-พูดจนกระทั่งสามารถพูดได้ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้พูดและช่วยให้คุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น นอกจากนี้ การฝึกพูดตามครูจะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนมากขึ้น กล่าวคือ นักเรียนไม่ต้องกังวลว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ หรือสื่อความไม่ได้ เพราะเป็นการพูดตามต้นแบบ และหากนักเรียนพูดผิด ครูจะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นให้

6.2.2 ในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุม (ดู 1.6) ผู้วิจัยพบว่าในการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้เดิมและความรู้จากการเรียนที่ผ่านมาไปใช้แทนที่คำในช่องว่างได้อย่างถูกต้อง (ดู 4.1.2) กล่าวได้ว่า เป็นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ผลที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับการสอนผู้เรียนผู้ใหญ่ของผู้วิจัยที่ผ่านมา (ปวีณัย บุญปก และ วิชุดา ชุนหนู, 2550) ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดที่ผู้วิจัยประยุกต์ใช้นี้ไม่ใช่การเรียนแบบนกแก้วนกขุนทอง หรือการท่องจำโดยไม่ทราบความหมาย การที่กลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้ไปปรับใช้กับสถานการณ์ต่างๆ ได้ เป็นสิ่งที่สนับสนุนว่ากลุ่มตัวอย่างเข้าใจความหมายของเนื้อหาที่เรียน ผู้วิจัยมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันกับนักวิชาการที่ว่า การเรียนรู้ภาษานั้น ผู้เรียนต้องได้รับการป้อนข้อมูล (input) อย่างมีความหมาย การฝึกแบบอัตโนมัติโดยไม่เน้นเรื่องความหมาย (mechanical drills) จึงไม่ถือว่าเป็นการป้อนข้อมูล (Wong and VanPatten, 2003, p. 409.) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์วิธีสอนแบบฟัง-พูดด้วยการอธิบายเนื้อหาเป็นภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง แปลคำศัพท์เป็นภาษาไทย และใช้ท่าทางและสื่อการสอนประกอบบทสนทนาทุกครั้ง รูปแบบการสอนที่เน้นการท่องจำและการฝึกพูดตามต้นแบบในลักษณะที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์และสถานการณ์ที่กำหนดให้ การฝึกแบบนี้เรียกว่า การฝึกแบบมีความหมาย (meaningful drills) (Paulston, 1976 อ้างใน Wong and VanPatten, 2003, pp. 405 – 406)

6.2.3 ผู้วิจัยมีความเห็นว่าคนไทยในปัจจุบันทั้งวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่จำนวนมากประสบปัญหาเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง คือ แม้ว่าจะมีความรู้ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่ได้สั่งสมมาจากการเรียนในโรงเรียน แต่ไม่สามารถพูดออกมาเป็นข้อความตามที่ตนต้องการสื่อสารได้ เพราะขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยเชื่อว่าการที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดได้ผลกับคนไทยวัยผู้ใหญ่แล้ว น่าจะนำไปใช้กับผู้ที่อยู่ในวัยเด็กได้ผลเช่นเดียวกัน เพราะวัยเด็กเป็นวัยที่เลียนแบบพฤติกรรมและจดจำได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นหากครูสอนทักษะการพูดนักเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดควบคู่ไปกับการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเรื่องเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานแต่ไม่สามารถนำไปใช้สื่อสารได้ก็จะลดลง นอกจากนี้ คนไทยทั้งวัยทำงานและวัยเรียนต่างคุ้นเคยกับการท่องจำ เช่น ท่องจำสูตรคูณ ท่องอาขยาน ส่งผลให้การท่องจำบทสนทนาไม่ใช่ปัญหาสำหรับคนไทย ประกอบกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยที่ปลูกฝังให้คนไทยเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่และครู ดังนั้น การที่นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งของครูจึงไม่ทำให้เกิดความรู้สึกต่อต้าน

6.2.4 ในความเห็นของผู้วิจัย วิธีสอนภาษาต่างประเทศทุกวิธีมีหลักการ รูปแบบการสอน และเทคนิคการสอนที่ดี ขึ้นอยู่กับครูว่าจะเลือกวิธีใดไปใช้สอน ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น นอกจากครูต้องมีทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดีพอสมควรแล้ว ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการสอนภาษา (Larsen-Freeman, 2000; Richards and Rogers, 2001) ควบคู่กันไปด้วย สำหรับวิธีสอนแบบฟัง-พูด เนื่องจากครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมาก (Larsen-Freeman, 2000) เพราะต้องเป็นต้นแบบที่ดีให้กับนักเรียน ดังนั้นครูควรศึกษาหลักการ รูปแบบการสอน และเทคนิคการสอนของวิธีสอนแบบฟัง-พูดให้ชัดเจน อีกทั้งครูควรผ่านการอบรมและมีการฝึกฝนการสอนด้วยวิธีดังกล่าวก่อนที่จะนำไปใช้สอนจริง เพื่อที่การเรียนการสอนจะได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

6.2.5 สำหรับข้อวิจารณ์ของครูในประเทศฝั่งตะวันตกที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดว่าวิธีนี้ทำให้นักเรียนไม่พึงพอใจนั้น (ดู 2.2.1) ผลจากการศึกษาครั้งนี้และจากงานวิจัยที่ผ่านมา (ปวีณัย บุญปก และ วิชชุดา ชุนหนู, 2550; วันเพ็ญ ธาตวากร, 2516) พบว่านักเรียนชอบวิธีสอนแบบฟัง-พูด และเห็นว่าวิธีนี้มีประโยชน์ต่อตนเอง ส่วนความคิดเห็นของครูที่มีต่อวิธีสอนนี้ (ยุวดี ทองคำวรรณ, 2512 อ้างใน นิตยา ประพฤติกิจ, 2526, น. 36 - 37; วันเพ็ญ ธาตวากร, 2516) คือ วิธีสอนแบบฟัง-พูดใช้ได้ผลและเหมาะสมกับการเรียนการสอนในประเทศไทย อีกทั้งเห็นว่าสมควรให้ใช้วิธีนี้ต่อไป โดยปรับปรุงให้ดีขึ้น ดังนั้น การที่ผู้วิจัยประยุกต์วิธีสอนแบบฟัง-พูดแล้วนำมาสอนกลุ่มตัวอย่างจึงน่าจะเป็นการสอนที่เหมาะสมกับคนไทยมากกว่าในอดีต โดยเฉพาะการใช้ภาษาไทยหรือภาษาแม่เป็นสื่อกลางในการสื่อสาร สอดคล้องกับความเห็นของนักวิชาการหลายท่านที่เห็นว่าการใช้ภาษาแม่ในสื่อสารในห้องเรียนจะทำให้ครูสามารถอธิบายเนื้อหาได้ดีกว่าการใช้ภาษาเป้าหมาย (Cook, 2001 อ้างใน Saksit Saengboon, 2004, p. 30; Medgyes, 2001, p. 439) การใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางในห้องเรียนทำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจเนื้อหาได้อย่างชัดเจนและไม่ลังเลที่จะซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัย ในทางกลับกัน การใช้ภาษาเป้าหมายสื่อสารกับกลุ่มคนวัยทำงานที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับต้นตลอดเวลาจะทำให้กลุ่มคนดังกล่าวเกิดความเครียดและเบื่อหน่ายต่อการเรียน ซึ่งเป็นสาเหตุให้การเรียนการสอนไม่สัมฤทธิ์ผล (ปวีณัย บุญปก และ วิชชุดา ชุนหนู, 2550)

นอกจากนี้ การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย และลดความวิตกกังวล (ดู 2.4.2) ทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกเป็นกันเองกับผู้วิจัย เมื่อเกิดความเป็นกันเองกลุ่มตัวอย่างก็กล้าที่จะซักถามในเรื่องที่ตนสงสัยมากขึ้นโดยไม่รู้สึกอายหรือเสียหน้า และมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้นโดยไม่ต้องกังวลว่าจะพูดผิด เนื่องจากโดยปกติแล้ว นักเรียนที่มี

ความกังวลจะไม่ตั้งใจในการร่วมกิจกรรมในช่วงฝึกพูด (Ely, 1986 อ้างใน Lai, 1994, p. 102) ประกอบกับมีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าเมื่อนักเรียนเกิดความกังวลในการเรียนภาษา จะเกิดผลกระทบที่เป็นลบทั้งต่อการเรียนรู้ภาษาและการสื่อสารออกมาเป็นภาษาเป้าหมาย (Foss and Reitzel, 1988; Horwitz and Young, 1991 ทั้งหมดอ้างใน Lai, 1994, p. 102) ในทางกลับกัน บรรยากาศในห้องเรียนที่ไม่ตึงเครียด ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดการเรียนรู้ กระตือรือร้นในการเรียน และต้องการเรียนรู้เพิ่มเติม เมื่อมีทักษะการพูดดีขึ้นก็เกิดความภูมิใจที่ตนสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้

6.2.6 จากผลการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นภายหลังการเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด นั่นคือ วิธีนี้ใช้ได้ผลกับคนไทยที่อยู่ในวัยทำงาน นอกจากนี้ การที่กลุ่มบรรณารักษ์มีพัฒนาการดีกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่ทำให้ยืนยันได้อีกครั้งว่าผู้ที่มีความรู้หรือหน้าที่รับผิดชอบสูงจะใช้ภาษาได้ดีกว่าผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่ำกว่า (ดู 2.4) จากผลการวิจัย การที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีพัฒนาการน้อยกว่ากลุ่มบรรณารักษ์ภายในระยะเวลาเรียนที่เท่ากันอาจนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อาทิ ในการจัดการเรียนการสอนอาจเพิ่มเวลาเรียนให้กลุ่มเจ้าหน้าที่ให้มากขึ้น เพราะกลุ่มนี้มีพัฒนาการน้อยกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีพัฒนาการที่เท่ากันภายหลังการเรียน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนอย่างแท้จริง

6.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่โดยการใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูด ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อการดำเนินการศึกษาวิจัยขั้นต่อไป ดังนี้

6.3.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการให้บริการในห้องสมุดทั้งสิ้น ซึ่งผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้โดยการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ดังนั้น ควรนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่างวัยผู้ใหญ่ที่มีอาชีพอื่น เช่น พนักงานบริษัท พนักงานโรงแรม ผู้ประกอบอาชีพค้าขาย บริกร ตำรวจท่องเที่ยว พนักงานเก็บค่าโดยสารรถประจำทางและเรือ เป็นต้น และควรมีการศึกษาตัวแปรต่างๆ ที่มีผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น อายุ เพศ ระดับการศึกษา

6.3.2 ผลการศึกษาพบว่าในระยะเวลา 19 ชั่วโมง 30 นาที ที่ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในแต่ละกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น โดยกลุ่ม

บรรณารักษ์มีพัฒนาการดีกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่ แต่กลุ่มเจ้าหน้าที่ก็มีแนวโน้มว่าจะสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้มากกว่านี้หากมีระยะเวลาการเรียนมากขึ้น (ดู 6.2.6) ดังนั้นควรนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปทดลองสอนกับผู้ที่ไม่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ดำเนินการทดลองโดยใช้ช่วงเวลามากขึ้น อาจเป็นหนึ่งภาคเรียน ใช้เวลาในการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 2 – 3 ครั้ง อย่างสม่ำเสมอ เพื่อศึกษาว่าจากช่วงเวลาที่ยาวขึ้น ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้มากน้อยเพียงไร

6.3.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับต้น แต่เมื่อผู้วิจัยใช้เทคนิคการสอนที่เป็นการทดสอบความสามารถด้านไวยากรณ์ ได้แก่ เทคนิคการแทนที่คำในช่องว่างเพียงช่องเดียว และเทคนิคการแทนที่คำในช่องว่างหลายๆ ที่ ในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุม พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้ที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์ใช้ในการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนได้ ทั้งนี้ ยังมีเทคนิคการสอนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เช่น การฝึกถาม-ตอบ การฝึกเปลี่ยนรูปประโยค และการเติมบทสนทนา ดังนั้น จึงควรนำเทคนิคเหล่านี้เข้ามาใช้ในการทดลอง เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับต้นจะมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดและไวยากรณ์ดีขึ้นมากน้อยเพียงใด

6.3.4 ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับต้น แต่สามารถนำความรู้ที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์ใช้ในการสอนแบบกึ่งควบคุมได้ ดังนั้น จึงควรนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดแบบการสนทนาไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับกลางแต่ขาดทักษะการพูด เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้นเพียงใด และจะนำความรู้ทางภาษาที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์ใช้กับเทคนิคการสอนต่างๆ ได้มากน้อยเพียงใด

6.3.5 นอกจากวิธีสอนแบบฟัง-พูดแล้ว ยังมีวิธีสอนภาษาต่างประเทศวิธีสอนอื่นที่ช่วยสอนให้เกิดทักษะการพูด เช่น วิธีสอนแบบสถานการณ์ (Situational Language Teaching หรือ SLT) (Richards and Rogers, 2001, pp. 36 - 47) ดังนั้นจึงควรนำวิธีสอนแบบสถานการณ์ไปทดลองสอนเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด และมีการศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนแบบสถานการณ์เพิ่มเติม